

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6061/2020
28.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Катарине Манојловић Андрић, Марине Милановић, Добриле Страјина и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван В. Ђаловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво Одељење у Краљеву, ради накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр – 251/20 од 24.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр - 251/20 од 24.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр - 251/20 од 24.07.2020. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку 1Прр1 бр. 321/19 од 21.01.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени затхев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ који је утврђен решењем Привредног суда у Београду 9Ст.бр.4558/2010 од 12.03.2013. године у износу од 876.803,72 динара, са законском затезном каматом почев од 02.07.2019. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 44.100,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр - 251/20 од 24.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене, па је потврђена пресуда Основног суда у Чачку 1Прр1.бр. 321/19 од 21.01.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18 и 18/20 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за накнаду материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року. Побижана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и други против Србије; предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге). У ревизији тужене указано је на Одлуке Уставног суда Уж бр. 1420/2011 од 28.11.2013. године и Уж. бр. 2195/2011 од 26.03.2014. године и друге одлуке Уставног суда, као и на одлуке Европског суда за људска права по представци бр. 5353/11 подносиоца Радољуба Маринковића против Републике Србије, представци бр. 33104/16 подносиоца Миодрага Матовића против Републике Србије и друге одлуке Европског суда за људска права, али је Врховни касациони суд сматрао да се наведене одлуке не односе на истоврсно правно и чињенично стање као у овом предмету.

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови, из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за одлучивање о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 02.07.2019. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 876.803,72 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић